

CUP: fi de cicle?

written by Lluita Internacionalista | 27 de setembre de 2023

La CUP-PR ha perdut els dos escons, però el més important passa de més de 240.000 vots a pocs més de 98.000, és a dir, n'ha perdut quasi dos terços. Hi ha una crisi que s'aprofundeix. El propi Secretariat Nacional reconeix aquesta situació i obre un debat sobre la necessitat de refundar la CUP. Hi ha veus que reclamen un altre «personatge» mediàtic que ens tregui de la caiguda lliure, com ja s'havia dit amb Dolors Sabater. La seva dimissió com a parlamentària després de les municipals va passar amb més pena que glòria. **El problema no és de figures mediàtiques, és de projecte polític.**

La CUP no es desenganxa del “bloc independentista” amb ERC i Junts, no deixa de ser la seva ala esquerra, en lloc de ser una alternativa a les seves traïcions. Però el projecte d'ERC independentista en els discursos, ha deixat de ser independentista en els fets, per passar a reprendre l'autonomisme. El mateix podem dir del Govern Torra i de Junts. Què es podia esperar de la CUP? Que fos l'abanderada de l'1r i del 3 d'octubre, i no que tornés a acceptar que cal un nou referèndum... Que cridés a la resistència quan els dirigents d'ERC i Junts o fugien o s'entregaven. Que digués que les eleccions més antidemocràtiques van ser les del desembre del 17, amb el 155 i que llavors sí, cridés al boicot i a “desobeir” la recomposició autonomista dictada pel règim. Una crítica contundent a la política dels successius governs des del 2017 i a cada concessió al règim i al govern central.

Hem de reconèixer que l'ANC ens ha passat per l'esquerra. Però en comptes d'analitzar-ho i treure conclusions, vam participar en les eleccions de febrer del 2021, amb Dolors Sabater com a flamant cap de llista al parlament, amb l'experiència de front comú amb ERC, IC i PSC a Badalona, i un acostament a ERC. La negociació del darrer govern Aragonès, el missatge de què podíem entrar al Govern, els dos anys de treva amb la mesa de

diàleg. L'ajornament un i altre cop del trencament de l'acord d'investidura. I, si quedava algun dubte, Girona amb Lluç Salellas alcalde de la CUP d'acord amb Junts i ERC, entregant-los totes les regidories econòmiques que asseguraven la persistència de la Girona burgesa que tant havíem criticat.. Les mateixes companyes del grup de municipalisme, en la COP en què analitzàvem els resultats de les municipals, constataven que on pitjors resultats s'havien tret era allà on estàvem en governs en minoria: llavors, perquè es repeteix? Qui espera que no ens posin tots al mateix sac? O pitjor encara, sigui a nosaltres a qui menys perdonen?

També hi havia motius de classe per trencar amb ERC i Junts. Les seves polítiques van contra les classes treballadores. I en això ens trobàvem enfrontats també als Podem-Comuns i el seu *Govern més progressista de la història* a Madrid i abans amb l'Ada Colau a Barcelona. I calia una radicalitat anticapitalista, de classe, que tampoc ha existit. La lluita obrera no ha estat el centre de les preocupacions de la CUP, però és entre una classe obrera originària majoritàriament d'altres llocs de l'Estat on es juga el futur, també el de la República Catalana. Hem demanat un cop i un altre un gir a l'esquerra que no ha arribat: lluitar contra els tancaments i acomiadaments, en defensa de salaris i pensions.

Un bon sector de la CUP es mira amb llunyania una classe obrera catalana que parla majoritàriament en castellà, que no se sent independentista i que pot ser difícil que voti CUP. Era important per aquesta mateixa classe obrera aparèixer com el principal defensors dels seus drets, de la solidaritat entre els pobles. Anar de la mà de lluitadors i lluitadores, represaliats i represaliades, en una lluita unida contra la Monarquia borbònica, burgesa i presó de pobles. Però també la direcció de la CUP s'ho mirava amb llunyania. Encara que quan, a la lluita del metall de Cadis, i per insistència nostra, vam anar amb el diputat Albert Botran, vam trobar una bona acollida. Però aquesta component internacionalista, solidària,

de classe no ha estat present. I aquí una segona conclusió: **la CUP tampoc ha capitalitzat la crítica des de l'esquerra als Comuns-Podem.**

L'evolució dels resultats electorals de la CUP s'inscriu en un cicle global. El que s'obre com a resposta a la profunda crisi capitalista del 2008-2009: els dels moviments a tot el Nord d'Àfrica i el Pròxim Orient; el moviment 15M, les múltiples vagues generals a Grècia; i l'ascens del moviment independentista a Escòcia o Catalunya. Els moviments entroncaven en noves referències polítiques: Syriza, Podem, Corbyn, Sanders, el Bloco de Portugal, ERC, Junts (amb la implosió de CiU) SNP... No és casual que les dues proclamacions de la República Catalana es fessin en octubre del 1934 i el 2017, en plenes crisis capitalistes mundials. Aquell cicle ara s'ha acabat. Les expressions de nacionalisme burgès i refundacions socialdemòcrates avui estan en caiguda. La CUP en forma part, però no és un problema de fatalisme històric.

La primera fase de la crisi capitalista, lluny d'estar superada en prepara una segona, aguditzant-la. Ha començat amb els augments de la inflació, possible recessió, la pandèmia i la guerra alimenten aquesta reactivació de la crisi. Les condicions de vida de la classe treballadora es tornen a endurir: baixa el poder adquisitiu, augmenta la misèria, també entre gent que té feina, perquè el treball es precaritza. I és per aquests motius, perquè s'aguditza la tensió entre les classes socials, que el capital financer inverteix en la construcció de l'extrema dreta, per disputar el carrer on no arriben el centre i la dreta tradicional. Xocs importants i decisius estan a punt d'arribar.

Efectivament cal un replantejament. Els corrents burgesos i petit burgesos com Junts i ERC retrocedeixen davant l'Estat, les tendències socialdemòcrates també i no s'atreveixen a qüestionar els interessos del gran capital. Cap d'aquestes organitzacions serveixen ni per la defensa dels drets dels pobles davant l'estat centralista ni per la defensa dels i de

les treballadores davant la devastació i voracitat del capital.

Sí, cal una refundació per **reprendre un camí independentista, de classe, internacionalista**. I per reprendre aquest camí cal **retornar la democràcia obrera** al funcionament de l'organització. Tornem a les assemblees decisòries que feien enveja a tota l'esquerra, com la del «Mas sí, Mas no». Tornem a **donar la paraula a les bases**. Si parlem d'Unitat Popular, **respectem i compartim amb les organitzacions** que entren i **deixem de banda l'autoproclamació** tan pròpia dels aparells burocràtics per eclipsar-les, com fins ara ha passat. Tornem a donar comptes i a **posar el treball a les institucions al servei de les necessitats de la lluita al carrer, i a construir organització**.

Les nostres propostes:

1. Tornar a posar el centre en la lluita, contra la repressió, en el carrer.
2. Política decidida de denúncia del Govern Aragonès. Prou de treves. Ni taula de diàleg, ni acord de claredat, ni nou referèndum. Cal recuperar el carrer, i el 1r i el 3 d'octubre i acostar-se a l'ANC per a la mobilització.
3. Gir a l'esquerra, per la doble ruptura, nacional i social.
4. Impuls de la coordinació a l'Estat i internacional de la lluita antirepressiva i contra el règim del 78.
5. Recuperació dels espais interns de democràcia i participació.
6. Impulsar un front que amplii els actuals acords electorals a les organitzacions de l'esquerra anticapitalista.